

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. Š.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. Jánom Klimekom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova 8, proti žalovanej **Slovenskej republike**, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25 C 55/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2011 sp. zn. 6 Co 98/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov ako súd prvého stupňa rozsudkom z 20. septembra 2010 č. k. 25 C 55/08-80 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 999,82 EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku a tiež povinnosť zaplatiť mu v rovnakej lehote aj náhradu trov konania 655,51 EUR. Takto rozhodol poukazujúc na zistené skutočnosti, z ktorých vyvodil záver o opodstatnenosti nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), uplatneného vo forme náhrady nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup spočívajúci v neprimeranej dĺžke trestného konania, ktoré skončilo oslobodením žalobcu spod obžaloby. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v trestnom konaní proti žalobcovi došlo k priesťahom v súvislosti s vypracovaním a doručovaním odsudzujúceho rozsudku okresného súdu z 21.4.2005, ktorý bol vypravený na doručenie žalobcovi až 14.11.2005. Priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval za primeranú

poukazujúc pritom na to, že trestné konanie psychicky zle vplývalo nielen na žalobcu, ale aj jeho rodinu.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. júna 2011 sp. zn. 6 Co 98/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 69,61 EUR do pätnástich dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Zároveň sa stotožnil aj s presvedčivým odôvodnením prvostupňového rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovanej uviedol, že k pried'ahom v trestnom konaní došlo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., preto aplikácia tohto predpisu na daný prípad bola správna, a že v zmysle tohto zákona patrí do právomoci všeobecného súdu rozhodovanie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za pried'ahy v konaní.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom a nesprávnym právnym posúdením veci. Za odňatie možnosti konať pred súdom označila nedostatočné odôvodnenie rozsudkov odvolacieho ako aj prvostupňového súdu. Poukazovala na skutočnosť, že i keď súdy v základnom konaní sa dôsledne zaoberali splnením podmienky uplatneného nároku, a to existenciou pried'ahov v trestnom konaní pri vyhotovovaní oslobodzovacieho (správne odsudzujúceho) rozsudku, neodôvodnili náležite preukázanie ďalších predpokladov nároku na nemajetkovú ujmu, ktorými sú vznik tejto ujmy, ako aj príčinná súvislosť medzi jej vznikom a nesprávnym úradným postupom súdu. Presvedčivo neodôvodnili ani určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol tento mimoriadny opravný prostriedok ako neopodstatnený zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž v dovolaní napadnutom výroku o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolací súd z úradnej povinnosti preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolací súd nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovala dovolateľka a ktorá mala spočívať v odňatí jej možnosti konať pred súdom tým, že rozsudky oboch súdov neboli dostatočne odôvodnené.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom sa zároveň stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalovanej týkajúcimi sa aplikácie zákona č. 514/2003 Z. z. na daný prípad a právomoci súdu rozhodovať o uplatnenom nároku. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky

týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Z tohto odôvodnenia vyplynulo, že v trestnom konaní proti žalobcovi došlo k priet'ahom spočívajúcim v tom, že odsudzujúci rozsudok okresného súdu bol vypravený na doručenie až takmer po siedmych mesiacoch, že v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa za nesprávny úradný postup považujú aj priet'ahy v konaní, a že v dôsledku týchto skutočností boli splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto nesprávnym úradným postupom, a to vo forme nemajetkovej ujmy. Z celkového kontextu odôvodnenia tiež vyplynulo, že priet'ahy v konaní mali za následok porušenie základného práva žalobcu na konanie bez priet'ahov a vznik nemajetkovej ujmy spočívajúcej v predĺžení konania, a tým aj v predĺžení stavu právnej neistoty. Príčinná súvislosť medzi priet'ahmi v konaní a vznikom nemajetkovej ujmy bola zrejmá zo samotnej povahy priet'ahov, preto nepotrebovala bližšie objasňovanie.

Námietka dovolateľky o odňatí možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozhodnutia tak nebola dôvodná. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti však nebola ani spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Tým, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozsudku, dovolateľka fakticky namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa. Z obsahu spisu je však zrejmé, že v odvolaní proti tomuto rozsudku žiadnu výhradu v tomto smere nevzniesla, hoci tak urobiť mohla a podľa zásady „každý je povinný si strážiť svoje práva“ aj urobiť mala. Pretože aj pre oblasť procesného práva platí všeobecná právna zásada „male enim iure nostro uti non debemus“ („nemáme však zneužívať svoje právo“ – Gai. Institutiones 1, 53), javí sa postup žalovanej ako odporujúci tejto zásade. Za tejto situácie prelomenie stavu právnej istoty, nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatovaním prípustnosti dovolania neprichádzalo do úvahy.

So zreteľom na uvedené odvolací súd dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. ako neprípustné odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože náklady žalobcu spojené s odmenou jeho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na jeho neprípustnosť, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. apríla 2012

JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová